

Lovforslag nr. L 34. Fremsat den 12. december 2001 af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration (Bertel Haarder)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven¹⁾

(Rådets forordning om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og Rådets direktiv om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 2 b, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Udenfor de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.«

2. I § 2 b indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet

Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.«

3. I § 19 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1, eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.«

Stk. 4-6 bliver herefter til stk. 5-7.

¹⁾ Loven gennemfører i medfør af artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, Rådets forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere.

4. Efter § 27 a indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det

land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.«

5. I § 28, stk. 6, 2. pkt., ændres »§ 2 b, stk. 3, 1. pkt.« til: »§ 2 b, stk. 3, 4. pkt.«

6. I § 28, stk. 6, 3. pkt., ændres »§ 2 b, stk. 3, 2. pkt.« til: »§ 2 b, stk. 4.«

7. I § 33, stk. 1, 1. pkt., ændres »og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b« til: », beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b«.

8. I § 33, stk. 2, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks.«

§ 2

§ 1, nr. 1, 2, 5 og 6, træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende. § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, træder i kraft den 2. december 2002, medmindre ministeren for flygtninge, indvandrere og integration træffer bestemmelse om en tidligere ikrafttræden.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigel-

ser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrunden for lovforslaget

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28.-29. maj 2001 vedtog Rådet forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold (i det følgende forordningen) og direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere (i det følgende direktivet). Begge retsakter blev vedtaget med hjemmel i afsnit IV i EF-traktaten. Retsakterne er optrykt som bilag 3 og 4 til lovforslaget.

Forordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 6. juni 2001. Direktivet blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 2. juni 2001.

Som følge af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender deltog Danmark ikke i Rådets vedtagelse af forordningen og direktivet, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Det fremgår af retsakternes præambler, at der er tale om retsakter til udbygning af Schengenreglerne.

Inden 6 måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om et forslag til udbygning af Schengenreglerne efter bestemmelserne i afsnit IV i EF-traktaten, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling.

Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne afgørelse skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige Schengenlande.

Danmark meddelte under Rådets møde i maj 2001, at der ville blive fremsat et lovforslag med henblik på at gennemføre forordningen og direktivet i dansk ret, så snart Folketinget mødtes i den kommende Folketingssamling i oktober 2001.

Lovforslaget blev herefter fremsat den 23. oktober 2001 som lovforslag nr. L 42, men bortfaldt som følge af Folketingsvalget den 20. november 2001. Forslaget genfremsættes ved nærværende lovforslag.

Da sager vedrørende udlændingeloven ved kongelig resolution af 27. november 2001 er overført fra Indenrigsministeriet til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, er der i lovforslagets bemærkninger henvist til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration de steder, hvor kompetencen efter udlændingelovens ordlyd er tillagt indenrigsministeren.

Der henvises nærmere til afsnit 4.

2. Indholdet af forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold

Efter den hidtidige bestemmelse i Schengenkonventionens artikel 18 giver et nationalt begrænset visum til ophold af mere end tre måneders varighed (nationalt langtidvisum) under visse betingelser indehaveren ret til at rejse gennem de øvrige Schengenlande til det visumudstedende land. Nogle Schengenlande udsteder sådanne nationale langtidvisa med henblik på efterfølgende udstedelse af opholdstilladelse. Danmark udsteder ikke sådanne visa. Schengenkonventionens artikel 18 er gennemført i udlændingelovens § 2 b, stk. 3, 1. pkt.

Efter Schengenkonventionen har en person med et ensartet Schengenvisum til kortvarigt ophold ret til inden for visummets gyldighedsperiode at indrejse og opholde sig i Schengenlandene i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. herved udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Forordningen indebærer, at Schengenkonventionens artikel 18 er ændret med henblik på at ligestille nationale langtidvisa med ensartede Schengenvisa til kortvarigt ophold, således at en person med et nationalt langtidvisum har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlandene i de første tre måneder af visummets gyldighedsperiode som personer med et ensartet Schengenvisum.

3. Indholdet af direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere

Storbritannien deltager i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. nærmere herom i afsnit 4. Når der i det følgende henvises til Schengenlandene, indebærer dette derfor også en henvisning til Storbritannien, selvom Storbritannien ikke fuldt ud er tilsluttet Schengenkonventionen.

Direktivet har til formål at muliggøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en kompetent administrativ myndighed i et Schengenland (ophavsstaten), vedrørende en tredjelandstatsborger, der befinder sig på et andet Schengenlands område (fuldbyrdsstaten). Herved skal det sikres, at personer, der er omfattet af en afgørelse om udsendelse truffet af et Schengenland, ikke skal sendes fra et Schengenland til et andet med henblik på udsendelse. I stedet kan fuldbyrdsstaten udsende de pågældende direkte fra Schengenområdet.

Direktivets bestemmelser gælder med forbehold for Schengenlandenes forpligtelser i medfør af Schengenkonventionens artikel 23 og anvendelsen af Schengenkonventionens artikel 96.

Efter Schengenkonventionens artikel 23, stk. 1, skal en udlænding, der ikke længere opfylder de betingelser for kortvarigt ophold, der gælder på et af Schengenlandenes område, i princippet straks forlade Schengenlandenes område. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, udsendes den pågældende fra det Schengenland, hvor den pågældende er pågrebet, til sit hjemland eller til enhver anden stat, hvor den pågældende kan indrejse, jf. Schengenkonventionens artikel 23, stk. 3 og 4.

Artikel 96 i Schengenkonventionen vedrører indberetning af uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet.

Direktivets regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere er ikke obligatoriske i den forstand, at en fuldbyrdsstat er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af en ophavsstat. Det vil således i de konkrete tilfælde være op til det enkelte Schengenland at beslutte, hvorvidt der skal træffes en beslutning i henhold til direktivets bestemmelser.

Det fremgår af direktivets artikel 1, stk. 2, at gennemførelsen af en ophavsstats afgørelse om udsendelse af en tredjelandstatsborger skal ske i henhold til fuldbyrdsstatens lovgivning.

Ved tredjelandstatsborger forstås enhver person, der ikke er statsborger i et Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, jf.

direktivets artikel 2, litra a. Direktivet gælder dog ikke familiemedlemmer til EU-statsborgere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. artikel 1, stk. 3.

Direktivet vedrører alene administrative afgørelser om udsendelse, jf. artikel 2, litra b. Beslutninger om udsendelse truffet af en domstol er således ikke omfattet af direktivet.

Efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, er fuldbyrdelse af et andet Schengenlands afgørelse om udsendelse betinget af, at tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse, der er baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed, og som er truffet, når tredjelandstatsborgeren af ophavsstaten er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf, eller når der foreligger alvorlige grunde til at antage, at tredjelandstatsborgeren har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indici for, at han påtænker at begå sådanne handlinger på en medlemsstats område.

Hvis den pågældende udlænding har opholdstilladelse i et andet Schengenland end ophavsstaten, følger det af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, 2. led, at fuldbyrdsstaten i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, skal konsultere ophavsstaten og det Schengenland, hvor den pågældende har opholdstilladelse. I sådanne tilfælde er der mulighed for at inddrage en opholdstilladelse, for så vidt der er hjemmel hertil i den nationale lovgivning i det land, der har udstedt opholdstilladelsen.

Der kan endvidere ske udsendelse i medfør af direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, hvis tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse på grund af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

Direktivet vedrører kun endelige administrative afgørelser om udsendelse. Ophavsstatens afgørelse om udsendelse må således hverken være blevet udsat eller suspenderet, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, sidste led.

Afgørelser om udsendelse gennemføres under hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, jf. direktivets artikel 3, stk. 2.

Det følger endvidere af direktivets præambel, at afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere skal træffes i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som er garanteret ved Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, navnlig artikel 3 og 8, og flygtningekonventionen, og som følger af de forfatningsmæssige principper, som medlemsstaterne har til fælles.

Direktivet berører endvidere ikke bestemmelserne i konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (Dublin-konventionen), og i tilbagetagesaftalerne mellem medlemsstaterne, jf. direktivets artikel 3, stk. 3.

En afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse om udsendelse skal kunne påklages af tredjelandstatsborgeren i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning, jf. direktivets artikel 4.

Det er i direktivets artikel 5 fastslået, at beskyttelsen af personoplysninger og datasikkerheden skal sikres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Ophavsstatens og fyldbyrdelsesstatens myndigheder skal ifølge direktivets artikel 6, 1. led, benytte alle hensigtsmæssige midler til at samarbejde og udveksle oplysninger om gennemførelsen af direktivet. Ophavsstaten skal endvidere ifølge direktivets artikel 6, 2. led, sørge for, at fuldbyrdelsesstaten hurtigst muligt får alle nødvendige dokumenter i hænde til attestation af, at afgørelsen om udsendelse fortsat er eksigibel.

Inden fuldbyrdelsesstaten fuldbyrder udsendelsesafgørelsen, skal det endvidere undersøges, om nationale bestemmelser eller internationale forpligtelser er til hinder for, at udsendelse kan ske, jf. direktivets artikel 6, 3. led.

Når udsendelse er fuldbyrdet af fuldbyrdelsesstaten, underretter fuldbyrdelsesstaten ophavsstaten herom, jf. direktivets artikel 6, 4. led.

Det følger endvidere af direktivets artikel 7, 1. led, at Schengenlandene indbyrdes udligner de finansielle ubalancer, som måtte opstå som følge af anvendelsen af direktivet, hvis udsendelsen af udlændingen ikke kan ske for udlændingens regning. Rådet vedtager senest den 2. december 2002 de relevante kriterier og nærmere bestemmelser vedrørende denne udligning, jf. direktivets artikel 7, 2. led. Disse kriterier og nærmere bestemmelser gælder tilsvarende for anvendelsen af artikel 24 i Schengenkonventionen, hvorefter Schengenlandene, med forbehold af de nærmere kriterier og praktiske vilkår, der fastsættes af Eksekutivkomitéen (nu Rådet), indbyrdes udligner uligevægten i de udgifter, som udsendelsespligten efter Schengenkonventionens artikel 23 måtte medføre, når udsendelse ikke kan ske for den pågældende udlændings regning.

Det følger endelig af direktivets artikel 8, 1. led, at de enkelte lande sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 2. december 2002, og at landene straks underretter Kommissionen herom.

4. Danmarks stilling i forbindelse med gennemførelsen af forordningen og direktivet

Da forordningen og direktivet er vedtaget med hjemmel i Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, afsnit IV, artikel 62, nr. 2, litra b, nr. ii, og artikel 63, nr. 3, er retsakterne omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Efter artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union og til Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. dog protokollens artikel 4 om visse foranstaltninger vedrørende visum.

Danmark deltog som nævnt i afsnit 1 ikke i Rådets vedtagelse af forordningen og direktivet, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, jf. protokollens artikel 2.

Det fremgår af retsakternes præambler, at der er tale om retsakter til udbygning af Schengenreglerne.

Inden 6 måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om et forslag til udbygning af Schengenreglerne efter bestemmelserne i afsnit IV i Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark efter artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning.

Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne afgørelse skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er nævnt i artikel 1 i Protokollen om Integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union, samt Irland eller Det Forenede Kongerige, hvis disse medlemsstater deltager i de pågældende samarbejdsområder.

Hvis Danmark beslutter ikke at gennemføre rådsafgørelser som nævnt ovenfor, overvejer Schengenlandene, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes, jf. protokollens artikel 5, stk. 2.

Danmark tilkendegav under Rådets møde den 28.-29. maj 2001, at der ville blive fremsat et lovforslag med henblik på at gennemføre forordningen og direktivet i dansk ret, så snart Folketinget mødtes i den kommende Folketingssamling i oktober 2001.

Lovforslaget blev herefter fremsat den 23. oktober 2001 som lovforslag nr. L 42, men bortfaldt som følge

af Folketingsvalget den 20. november 2001. Forslaget genfremsættes ved nærværende lovforslag.

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet taler for, at Danmark gennemfører forordningen og direktivet i sin lovgivning.

Efter lovforslagets vedtagelse vil regeringen meddele Rådet, at Danmark har gennemført forordningen og direktivet i sin nationale lovgivning.

Forordningen gennemføres i dansk ret med ikrafttræden dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Det bemærkes i den forbindelse, at forordningen trådte i kraft i de medlemsstater i Fællesskabet, som forordningen er rettet til, dagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende, jf. forordningens artikel 3. Forordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 6. juni 2001.

Hverken Det Forenede Kongerige (Storbritannien) eller Irland deltager i forordningen, jf. herved artikel 1 i Protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands Stilling, som er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union og til Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

For så vidt angår Norge og Island fremgår det af forordningens præambel, at forordningen udgør en udbygning af Schengenreglerne, som omhandlet i Rådets afgørelse af 17. maj 1999 om indgåelse af en aftale med Island og Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (Schengenassocieringsaftalen) (1999/439/EF).

Direktivet gennemføres i dansk ret med ikrafttræden senest den 2. december 2002. En ikrafttræden senest på dette tidspunkt er fastlagt under hensyn til, at det af direktivets artikel 8 fremgår, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 2. december 2002. På denne baggrund lægges der op til, at direktivets ikrafttræden for Danmark udskydes til det senest mulige tidspunkt, dog med en mulighed for, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan beslutte en tidligere ikrafttræden, hvis der måtte vise sig et behov herfor.

Der henvises herved til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

Storbritannien har i overensstemmelse med artikel 3 i Protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands Stilling ved skrivelse af 18. oktober 2000 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. direktivets præambel. Dette indebærer, at direktivet fuldt ud er gældende i relation til Storbritannien.

Irland har efter det oplyste endnu ikke meddelt, om det ønsker at deltage i anvendelsen af direktivet. Hvis Irland beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, gælder det i lovforslagets bemærkninger anførte vedrørende Storbritannien tilsvarende i forhold til Irland. Så længe Irland ikke beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, gælder lovforslagets bestemmelser til gennemførelse af direktivet ikke i forhold til Irland.

For så vidt angår Norge og Island fremgår det af direktivets præambel, at direktivet udgør en udbygning af Schengenreglerne, som omhandlet i Schengenassocieringsaftalen. Ifølge de procedurer, der er fastsat i associeringsaftalen, gælder de rettigheder og forpligtelser, der følger af direktivet, også for Norge og Island og for forbindelserne mellem Norge og Island og de medlemsstater i Fællesskabet, som direktivet er rettet til.

Det bemærkes i øvrigt, at flere lande endnu ikke har besluttet, hvordan direktivet skal gennemføres. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration vil følge de andre landes gennemførelse af direktivet og i den forbindelse vurdere, om det vil være hensigtsmæssigt at foretage korrektioner i forhold til de med dette lovforslag foreslåede bestemmelser til gennemførelse af direktivet.

5. Forordningens gennemførelse i dansk ret

Som anført i afsnit 2 indebærer forordningen, at Schengenkonventionens artikel 18 er ændret med henblik på at ligestille nationale langtidsvisa med ensartede Schengenvisa til kortvarigt ophold, således at en person med et nationalt langtidsvisum har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlandene i de første tre måneder af visummets gyldighedsperiode som personer med et ensartet Schengenvisum.

Som følge heraf foreslås det, at udlændingelovens § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ændres, således at udlændinge med nationalt langtidsvisum udstedt af et andet Schengenland får ret til at indrejse og tage ophold her i landet i indtil tre måneder regnet fra visummets oprindelige gyldighedsdato, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

6. Direktivets gennemførelse i dansk ret

Direktivet forudsætter et system, hvorefter en afgørelse om, at en udlænding, der er udvist, skal udsendes af landet, træffes administrativt.

Direktivets system adskiller sig herved fra den danske udlændingelovgivning, hvorefter beslutningen om at udsende en udlænding er indeholdt i den dom eller administrative afgørelse om udvisning, på baggrund af hvilken udsendelsen foretages. Der skal således efter udlændingeloven ikke træffes en særskilt ad-

ministrativ afgørelse om fuldbyrdelse af afgørelser om udvisning.

Reglerne om administrativ udvisning og udvisning ved dom findes i udlændingelovens kapitel 4.

Reglerne om udvisning ved dom findes i udlændingelovens §§ 22-24. Hovedprincippet i disse regler er, at jo længere tid en udlænding har opholdt sig her i landet, des længere straf skal den pågældende være idømt, for at der kan ske udvisning. For en række alvorligere kriminalitetsformer, f.eks. narkotikakriminalitet, kan der dog ske udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet. Endvidere er udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge som udgangspunkt – uanset varigheden af de pågældendes ophold her i landet – omfattet af de regler, der gælder for andre udlændinge med mere end syv års lovligt ophold her i landet.

Reglerne om administrativ udvisning findes i udlændingelovens §§ 25-25 b. Udlændingelovens § 25 vedrører udvisning af udlændinge, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed. Udlændingelovens § 25 a vedrører administrativ udvisning af udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, som følge af begået kriminalitet eller af visse ordensmæssige hensyn. Udlændingelovens § 25 b vedrører udvisning af udlændinge med ulovligt ophold. Afgørelse efter udlændingelovens §§ 25-25 b træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2.

For alle afgørelser om udvisning gælder, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn skal inddrages med henblik på stillingtagen til, om udvisningen i det enkelte tilfælde må antages at virke særlig belastende bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Efter udlændingelovens § 30 skal en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet – herunder fordi den pågældende er udvist efter en af de ovennævnte bestemmelser – udrejse af landet. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen.

Da direktivet som anført under afsnit 3 alene vedrører administrative afgørelser om udsendelse, vil udlændinge, der udvises af Danmark ved dom, ikke være omfattet af direktivet. Et andet Schengenland vil således ikke i medfør af direktivet kunne fuldbyrde den udsendelsesbeslutning, som er indeholdt i udvisningsdommen. For så vidt angår de udlændinge, der udvises

af Danmark ved administrativ beslutning, vil fuldbyrdelse af den udsendelsesafgørelse, som er indeholdt i udvisningsbeslutningen, kunne ske i et andet Schengenland, forudsat at udvisningsbeslutningen – og dermed udsendelsesafgørelsen – er truffet på baggrund af sådanne omstændigheder, som er nævnt i direktivets artikel 3, stk. 1, litra a og b, jf. herved afsnit 3.

Udlændingeloven giver ikke mulighed for, at danske myndigheder kan fuldbyrde administrative afgørelser om udsendelse, som er truffet i et andet Schengenland. Politiets adgang i udlændingelovens § 30 til at drage omsorg for udlændinges udrejse omfatter således alene udlændinge, der efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at der i et andet Schengenland er truffet en administrativ udsendelsesafgørelse vedrørende en udlænding, ikke i sig selv indebærer, at den pågældende udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet efter de gældende regler.

Det foreslås derfor, at udlændingeloven ændres, således at der i overensstemmelse med reglerne i direktivet kan træffes afgørelse om udsendelse af en udlænding, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende.

Det bemærkes, at direktivets regler som anført i afsnit 3 ikke er obligatoriske i den forstand, at en fuldbyrdelsesstat er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af en ophavsstat.

Danmark vil derfor ikke være forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af et andet Schengenland. Det foreslås på den baggrund, at der alene vil kunne træffes afgørelse om udsendelse af en udlænding, hvis den afgørelse om udsendelse af den pågældende, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet på baggrund af omstændigheder, som her i landet kunne have medført udvisning efter udlændingelovens regler.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4.

De gældende regler i udlændingeloven indeholder derimod ikke hjemmel til at inddrage en opholdstilladelse

delse, når en administrativ myndighed i et andet Schengenland har truffet afgørelse om udsendelse af en udlænding på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning, men hvor udlændingen ikke er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen. Det foreslås derfor, at udlændingeloven ændres således, at der skabes fornøden hjemmel hertil.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

Det foreslås endvidere, at Udlændingestyrelsen og politiet får adgang til uden udlændingens samtykke at indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland, der har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for de danske myndigheders afgørelse om udsendelse af den pågældende som følge af det andet Schengenlands udsendelsesafgørelse.

Det foreslås ligeledes, at Udlændingestyrelsen og politiet får adgang til uden udlændingens samtykke at videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Som anført i afsnit 3 er det i direktivets artikel 5 fastslået, at beskyttelsen af personoplysninger skal sikres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 er i Danmark gennemført ved lov nr. 429 af 31. maj 2000 om lov om behandling af personoplysninger, der trådte i kraft den 1. juli 2000 (persondataloven). Beskyttelse af personoplysninger, som udveksles i forbindelse med anvendelsen af direktivet om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere, vil derfor i Danmark ske i overensstemmelse med reglerne i persondataloven.

Som anført i afsnit 3 følger det endvidere af direktivets artikel 7, at Schengenlandene indbyrdes udligner de finansielle ubalancer, som måtte opstå som følge af anvendelsen af direktivet, hvis udsendelsen af udlændingen ikke kan ske for udlændingens regning.

Efter artikel 7, 2. led, 1. pkt., vedtager Rådet senest den 2. december 2002 de nærmere kriterier og bestemmelser. Rådet har endnu ikke vedtaget de nævnte kriterier og bestemmelser.

Efter udlændingelovens § 58 f kan ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge. Efter forarbejderne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 222 af 10. april 1997, som blev vedtaget som lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.)) bemyndiger bestemmelsen ministeren for flygtninge, indvandrere og integration til at fastsætte nærmere regler om, at politiet kan afholde udgifter til opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter Schengenkonventionens artikel 24, såfremt en udligningsordning måtte blive vedtaget af Eksekutivkomitéen (nu Rådet).

Bestemmelsen forudsættes anvendt til at fastsætte nærmere regler i overensstemmelse med de regler, som Rådet skal vedtage efter direktivets artikel 7, 2. led.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget

Gennemførelsen af Rådets forordning 2001/1091/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold skønnes ikke at indebære økonomiske eller administrative konsekvenser.

Gennemførelsen af Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere skønnes at ville indebære visse begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser for Udlændingestyrelsen og politiet. Det er imidlertid på nuværende tidspunkt ikke muligt nærmere at vurdere omfanget af de økonomiske og administrative konsekvenser. Det kan således ikke på nuværende tidspunkt forudses, i hvor mange tilfælde der vil kunne blive tale om, at danske myndigheder skal fuldbyrde en udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland. Det skyldes bl.a., at flere lande endnu ikke har besluttet, hvordan direktivet skal gennemføres.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af direktivets artikel 7, at Schengenlandene indbyrdes udligner de finansielle ubalancer, som måtte opstå som følge af anvendelsen af direktivet, hvis udsendelsen af udlændingen ikke kan ske for udlændingens regning. Efter artikel 7, 2. led, 1. pkt., vedtager Rådet senest den 2. december 2002 de nærmere kriterier og be-

F. t. l. vedr. udlændingeloven

stemmelser. Rådet har endnu ikke vedtaget de nævnte kriterier og bestemmelser, og der foreligger ikke på nuværende tidspunkt oplysninger om, hvordan udformningen heraf vil blive.

Som anført i afsnit 3 er direktivets regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere ikke obligatoriske i den forstand, at de enkelte lande er forpligtede til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af et andet land. Det vil således i de konkrete tilfælde være op til det enkelte Schengenland at beslutte, hvorvidt der skal træffes en beslutning i henhold til direktivets bestemmelser.

Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen kan unnlade at træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, hvis Danmarks udgifter til udsendelse af udlændinge som følge af, at myndighederne i andre Schengenlande har truffet endelig afgørelse om udsendelse af de pågældende, ikke udlignes i forhold til de pågældende Schengenlande.

Det bemærkes i øvrigt, at flere lande endnu ikke har besluttet, hvordan direktivet skal gennemføres. Det kan således ikke udelukkes, at det kan vise sig nødvendigt senere at foretage visse korrektioner i forhold til de med dette lovforslag foreslåede bestemmelser til gennemførelse af direktivet.

Lovforslaget forventes ikke at have kommunaløkonomiske konsekvenser.

8. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne.

9. Hørte myndigheder

Lovforslaget er sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Amdtsrådsforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, De Etniske Minoriteters Landsorganisation, Den Danske Dommerforening, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtmand, Frederiksberg Kommune, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Landsorganisationen i Danmark, Mellemfolkeligt Samvirke, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre landsret, retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolicefen, Rådet for Etniske Minoriteter, Statsamtsjuristforeningen samt UNHCR.

Det bemærkes, at forslagene til Rådets forordning 2001/1091/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og til Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere tidligere har været drøftet i Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandrings-samarbejdet (SPAIS), der er sammensat af repræsentanter fra Advokatrådet, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Rådet for Etniske Minoriteter, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Finansministeriet, Erhvervsministeriet, By- og Boligministeriet, Arbejdsministeriet, Socialministeriet, Statsministeriet, Rigspolicefen, Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration (formand).

10. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Gennemførelsen af Rådets forordning 2001/1091/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold skønnes ikke at indebære økonomiske konsekvenser. Gennemførelsen af Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere skønnes at ville indebære visse begrænsede økonomiske konsekvenser for Udlændingestyrelsen og politiet. Det er imidlertid på nuværende tidspunkt ikke muligt nærmere at vurdere omfanget af de økonomiske konsekvenser. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af direktivets artikel 7, at Schengenlandene indbyrdes udligner de finansielle ubalancer, som måtte opstå som følge af anvendelsen af direktivet, hvis udsendelsen af udlændingen ikke kan ske for udlændingens regning.	Der henvises til det anførte under positive konsekvenser.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Gennemførelsen af Rådets forordning 2001/1091/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold skønnes ikke at indebære administrative konsekvenser. Gennemførelsen af Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere skønnes at ville indebære visse begrænsede administrative konsekvenser for Udlændingestyrelsen og politiet. Det er imidlertid på nuværende tidspunkt ikke muligt nærmere at vurdere omfanget af de administrative konsekvenser.	Der henvises til det anførte under positive konsekvenser.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej	Nej

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1 og 2

Ved Rådets forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold er Schengenkonventionen ændret, således at en person med et sådant visum har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlandene i de første tre måneder af visummets gyldighedsperiode som personer med et ensartet Schengenvisum. Der henvises herved til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.

Det foreslås på den baggrund i § 2 b, stk. 3, 1. pkt., at indehavere af et visum til ophold af mere end tre måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (nationalt langtidsvisum) får ret til at indrejse og tage ophold her i landet i indtil tre måneder regnet fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Herved ligestilles nationale langtidsvisa med ensartede Schengenvisa til kortvarigt ophold i de første tre måneder af visummets gyldighedsperiode, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Ved visummets oprindelige gyldighedsdato forstås den dato, hvorfra visummet ifølge visumstickeren er gyldigt. Den oprindelige gyldighedsdato er således ikke nødvendigvis sammenfaldende med indrejsedatoen i Schengenlandene.

Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 3, 2. pkt. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 3, 3. pkt.

Beregningen af den periode, hvori udlændingen har ret til at indrejse og opholde sig her i landet, foretages således på samme måde som ved udstedelse af visum med gyldighed for alle Schengenlande, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Ved beregning af den periode, hvori et nationalt langtidsvisum giver ret til at indrejse og tage ophold her i landet, er det således afgørende, om udlændingen inden for det sidste halvår op til visummets oprindelige gyldighedsdato er indrejst og har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Hvis dette er tilfældet, er datoen for udlændingens første indrejse i et Schengenland bestemmende for, fra hvilket tidspunkt halvårsperioden påbegyndes. Der regnes således i fa-

ste halvårsperioder, der påbegyndes ved den første indrejse i et af Schengenlandene.

Efter Schengenkonventionens artikel 15 kan et Schengenvisum i princippet kun udstedes, når indrejsebetingelserne i konventionens artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e) er opfyldt. Efter ændringen af Schengenkonventionens artikel 18 skal indehavere af et nationalt langtidsvisum opfylde de samme indrejsebetingelser, for at det nationale langtidsvisum kan have samme gyldighed som et Schengenvisum. En udlænding med et nationalt langtidsvisum skal således for at have ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i op til tre måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato være i besiddelse af gyldigt rejsedokument (litra a) og kunne forelægge dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder samt have de nødvendige midler til sit underhold (litra c). Den pågældende må endvidere ikke være indberettet som uønsket til Schengeninformationssystemet (litra d) eller udgøre en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, nationale sikkerhed eller internationale forpligtelser (litra e). Betingelserne er gennemført i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2-7.

Hvis indrejsebetingelserne ikke er opfyldt, kan den pågældende udlænding afvises efter udlændingelovens § 28, medmindre der er grundlag for at tillade gennemrejse uden ugrundet ophold efter den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 3, 4. pkt. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 2 b, stk. 3, 1. pkt.

Uden for de tilfælde, hvor en udlænding med nationalt langtidsvisum har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil tre måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato, har en indehaver af et nationalt langtidsvisum således fortsat ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark. En udlænding med nationalt langtidsvisum har herved ret til efter den nævnte tre måneders periode, hvor udlændingen har ret til indrejse og ophold her i landet eller i et andet Schengenland, uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i resten af visummets gyldighedsperiode. Den pågældende kan i disse tilfælde alene afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. udlændingelovens § 28, stk. 6, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 4, er identisk med den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 2 b, stk. 3, 2. pkt.

Til nr. 3

Efter Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere, artikel 3, stk. 1, litra a, er

udsendelsesafgørelser, der er truffet af et Schengenland, omfattet af direktivet, bl.a. når udsendelsesafgørelsen er baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden eller den nationale sikkerhed og er truffet i forbindelse med, at udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der straffes med mindst 1 års fængsel, eller i forbindelse med, at der foreligger alvorlige grunde til at antage, at udlændingen har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indicier for, at den pågældende påtænker at begå sådanne handlinger på et Schengenlands område.

Har en sådan udlænding opholdstilladelse i et andet Schengenland, giver udsendelsesafgørelsen efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra 1, sidste led, mulighed for at inddrage opholdstilladelsen, hvis der er hjemmel hertil i den nationale lovgivning i det land, der har udstedt opholdstilladelsen.

En udsendelsesafgørelse, der er truffet på grund af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse og ophold, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, giver derimod ikke en sådan inddragelsesmulighed.

Der henvises nærmere til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

På den baggrund foreslås det i § 19, stk. 4, 1. pkt., at en tidsbegrænset eller en tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1, eller stk. 2, nr. 3, har truffet en endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber.

Det bemærkes, at der i den foreslåede bestemmelse som følge af, at Storbritannien deltager i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4, henvises til såvel administrative myndigheder i andre Schengenlande som administrative myndigheder i lande, der er tilknyttet De Europæiske Fællesskaber. Når der i det følgende henvises til Schengenlandene, indebærer dette derfor også en henvisning til Storbritannien, selvom Storbritannien ikke fuldt ud er tilsluttet Schengenkonventionen. Hvis Irland beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder den foreslåede bestemmelse også anvendelse i forhold til Irland. Så længe Irland ikke beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder den foreslåede bestemmelse ikke anvendelse i forhold til Irland.

Inddragelsesmuligheden er begrænset til alene at vedrøre de tilfælde, hvor en udlænding med opholdstilladelse her i landet er omfattet af en udsendelsesafgørelse, der er truffet af et andet Schengenland på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning ved dom, jf. udlændingelovens §§ 22-24, administrativ udvisning af hensyn til statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 25, administrativ udvisning på grund af begået kriminalitet, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller administrativ udvisning af hensyn til den offentlige orden m.v., jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Er afgørelsen om udsendelse af et andet Schengenland truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel, jf. den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 2. pkt. Dette gælder i forhold til alle udsendelsesafgørelser, der er truffet på baggrund af strafbart forhold, uanset om de omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen, her i landet kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 eller administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1.

Er udsendelsesafgørelsen truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller § 25 b, under henvisning til visse opholdsretlige hensyn, kan afgørelsen ikke begrundes inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 1. pkt.

Det forudsættes, at der i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland vedrørende udlændingen, er truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1, eller stk. 2, nr. 3.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 3. pkt., indebærer, at afgørelsen om at inddrage en opholdstilladelse skal træffes i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i det land, der har truffet en udsendelsesafgørelse vedrørende den pågældende.

Det følger således af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, sidste led, 1. pkt., at der i forbindelse med fuldbyrdelse af en udsendelsesafgørelse vedrørende en udlænding, der har opholdstilladelse i et Schengenland, skal foretages konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25. Efter denne bestemmelse konsulterer landene hinanden med henblik på at

fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Efter udlændingelovens § 58 h, stk. 1, forstås Udlændingestyrelsen konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Ved afgørelser om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, finder udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, der ved lovforslagets vedtagelse bliver til § 19, stk. 6. Det betyder, at der ved afgørelsen skal tages hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund eller udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Det følger endelig af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 4. pkt., at der ikke kan træffes afgørelse om inddragelse, hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Der henvises herved til direktivets artikel 1, stk. 3. Ved familiemedlemmer forstås de familiemedlemmer, som efter de til enhver tid gældende EU-regler kan opnå opholdsret i et EU-land på grundlag af den familiemæssige tilknytning til en EU-statsborger, der gør brug af sin ret til fri bevægelighed efter EU-reglerne herom, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 4.

Til nr. 4

Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere muliggør anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en administrativ myndighed i et Schengenland. Der henvises nærmere herom til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Det foreslås, at bestemmelserne om fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere samles i et nyt kapitel 4 a i udlændingeloven.

Det bemærkes, at der i de foreslåede bestemmelser som følge af, at Storbritannien deltager i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4, henvises til såvel administrative myndigheder i andre Schengenlande som administrative myndigheder i lande, der er til-

knyttet De Europæiske Fællesskaber. Når der i det følgende henvises til Schengenlandene, indebærer dette derfor også en henvisning til Storbritannien, selvom Storbritannien ikke fuldt ud er tilsluttet Schengenkonventionen. Hvis Irland beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder de foreslåede bestemmelser også anvendelse i forhold til Irland. Så længe Irland ikke beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder de foreslåede bestemmelser ikke anvendelse i forhold til Irland.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., kan en udlænding udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende.

Der kan alene træffes afgørelse om udsendelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den afgørelse om udsendelse, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet af en administrativ myndighed. Der kan således ikke træffes afgørelse om udsendelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den pågældende udlænding er udvist ved dom, og udsendelsesbestemmelsen er indeholdt i dommen.

Endvidere vedrører den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., alene endelige administrative afgørelser om udsendelser, som er truffet i et andet Schengenland. Er afgørelsen om udsendelse under påklage i det pågældende Schengenland, kan der ikke træffes afgørelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt.

Direktivets regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere er – som anført i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3 – ikke obligatoriske i den forstand, at myndighederne i det Schengenland, hvor udlændingens opholder sig, er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af et andet Schengenland.

Fuldbyrdelse af et andet Schengenlands afgørelse om udsendelse er efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, betinget af, at den pågældende udlænding er omfattet af en afgørelse om udsendelse, der er baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed, og som er truffet, når den pågældende udlænding er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf, eller når der foreligger alvorlige grunde til at antage, at udlændingen har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indicier for, at den pågældende påtænker at begå sådanne handlinger på et Schengenlands område.

Efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, kan en udsendelsesafgørelse endvidere fuldbyrdes af et andet Schengenland, når udlændingen er omfattet af en afgørelse om udsendelse på grund af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse og ophold.

Det foreslås derfor i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., at udsendelse efter bestemmelsen alene kan ske, hvis den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 4.

Der vil således kunne ske udsendelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 om udvisning ved dom for strafbart forhold.

Der vil endvidere kunne ske udsendelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 om udvisning af hensyn til statens sikkerhed eller efter udlændingelovens § 25 a om udvisning på baggrund af begået kriminalitet eller af andre ordensmæssige hensyn, herunder hensyn til den offentlige orden og sikkerheds- eller sundhedsmæssige hensyn.

Det er – i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1, litra a – præciseret i § 27 b, stk. 1, 2. pkt., at der i tilfælde, hvor en afgørelse om udsendelse er truffet på baggrund af et strafbart forhold, alene kan ske udsendelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den pågældende udlænding er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre straf af mindst 1 års fængsel. Dette gælder i forhold til alle udsendelsesafgørelser, der er truffet på baggrund af et strafbart forhold, uanset om de omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen, her i landet kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 eller administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1.

Der vil endelig kunne ske udsendelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 b om udvisning på grund af ulovligt ophold.

Det forudsættes, at der i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland vedrørende udlændingen, er truffet på baggrund af

omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4.

Inden der træffes afgørelse om udsendelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., skal det i overensstemmelse med direktivets artikel 6, stk. 3, undersøges, om nationale bestemmelser eller internationale forpligtelser er til hinder for fuldbyrdelsen af afgørelsen om udsendelse af den pågældende udlænding. Efter direktivets artikel 3, stk. 2, gennemfører medlemsstaterne endvidere direktivet under hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., at udsendelse alene kan ske i overensstemmelse med udlændingelovens § 31.

Der kan endvidere ikke træffes afgørelse om udsendelse efter § 27 b, stk. 1, hvis udsendelsen i øvrigt vil stride imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8, jf. herved direktivets præambel.

Den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, finder ikke anvendelse på udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet, jf. § 27 b, stk. 2, nr. 1. Det bemærkes i den forbindelse, at udlændingemyndighederne – hvis der findes grundlag herfor – kan inddrage den pågældendes opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens § 19, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 3. Hvis opholdstilladelsen inddrages, påhviler det udlændingen at udrejse af landet i medfør af udlændingelovens § 30. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, finder endvidere – i overensstemmelse med direktivets artikel 2, litra a – ikke anvendelse på udlændinge, der er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, jf. den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 2, nr. 2.

Endelig finder den foreslåede bestemmelse – i overensstemmelse med direktivets artikel 1, stk. 3 – ikke anvendelse for familiemedlemmer til EU-statsborgere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 2, nr. 3. Ved familiemedlemmer forstås de familiemedlemmer, som efter de til enhver tid gældende EU-regler kan opnå opholdsret i et EU-land på grundlag af den familiemæssige tilknytning til en EU-statsborger, der gør brug af sin ret til fri bevægelighed efter EU-reglerne herom, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 4.

Det er forudsat, at de foreslåede bestemmelser ikke gælder for asylansøgere. Det følger således af direktivets artikel 3, stk. 3, at bestemmelserne i Dublin-kon-

ventionen og i tilbagetagelsesaftalerne mellem medlemsstaterne ikke berøres af direktivets bestemmelser. Hvis en udlænding, der skal udsendes efter bestemmelsen i § 27 b, stk. 1, indgiver ansøgning om asyl i Danmark, vil den pågældende blive stillet som enhver anden udlænding, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark. Der vil i disse tilfælde – som i dag – efter reglerne i Dublin-konventionen skulle tages stilling til, om asylansøgningen skal behandles af Danmark eller et andet EU-land, jf. udlændingelovens § 48 a.

Efter direktivets artikel 3, litra a, sidste led, skal der i tilfælde, hvor en udlænding, der er omfattet af en udsendelsesafgørelse, er indehaver af en opholdstilladelse i et Schengenland, ske konsultationer med det Schengenland, der har truffet udsendelsesafgørelsen, og med det Schengenland, der har udstedt opholdstilladelsen. Udsendelsesafgørelser, der er omfattet af direktivets artikel 3, litra a, giver mulighed for at inddrage opholdstilladelsen, hvis der er hjemmel hertil i den nationale lovgivning i det land, der har udstedt opholdstilladelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 3, 1. pkt., skal afgørelser om udsendelse af en udlænding efter § 27 b, stk. 1, når udlændingen har opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, således ske i forbindelse med konsultationer med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse.

Konsultationerne finder sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med henblik på at fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen. Efter udlændingelovens § 58 h, stk. 1, forestår Udlændingestyrelsen konsultationer efter Schengenkonventionens artikel 25.

Hvis myndighederne i det land, der har meddelt udlændingen opholdstilladelse, efter konsultationer med myndighederne i det land, der har truffet endelig afgørelse om udsendelse, finder grundlag for at inddrage den pågældende udlændings opholdstilladelse, vil der kunne træffes afgørelse om udsendelse efter § 27 b, stk. 1.

Hvis myndighederne i det land, der har meddelt udlændingen opholdstilladelse, ikke finder grundlag for at inddrage den pågældende udlændings opholdstilladelse, fremgår det af den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 3, 2. pkt., at der ikke træffes afgørelse om udsendelse af den pågældende efter § 27 b, stk. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge med opholdstilladelse i et andet Schengenland efter udlændingelovens § 2 b, stk. 1, har ret til at indrejse og op-

holde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt tilladelsen. Når udlændingen har opholdt sig her i landet i den tilladte periode, påhviler det den pågældende at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 4, finder udlændingelovens § 26 tilsvarende anvendelse ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b, stk. 1. Det betyder, at der ved afgørelsen skal tages hensyn til, om udsendelsen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund eller udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Det foreslås, at afgørelser efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b træffes af Udlændingestyrelsen, og at Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46. En sådan påklage har normalt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3. Afgørelser om udsendelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b skal indeholde en udrejsefrist, der foreslås at kunne fastsættes til straks, jf. nærmere herom i bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 7 og 8.

Når der er truffet afgørelse om udsendelse efter § 27 b, og den fastsatte udrejsefrist er udløbet, påhviler det udlændingen at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, hvorefter en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a – herunder også det foreslåede kapitel 4 a – ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 34 kan politiet, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udsendes under henvisning til, at den pågældende udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a – herunder også det foreslåede kapitel 4 a – beslutte, at den pågældende f.eks. skal deponere sit pas hos politiet eller give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter. Tilsvarende gælder, indtil en sådan afgørelse kan iværksættes.

Efter udlændingelovens § 36, 1. pkt., kan politiet endvidere bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapit-

lerne 1 og 3-5 a – herunder også det foreslåede kapitel 4 a – ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 27 c, at Udlændingestyrelsen, når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, er udrejst eller udsendt af landet, uden udlændingens samtykke underretter det Schengenland eller det land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom, jf. herved direktivets artikel 6, sidste led.

Det vil naturligvis være en forudsætning for anvendelsen af de foreslåede bestemmelser i § 27 b, at Udlændingestyrelsen er bekendt med, at en udlænding, der opholder sig her i landet, er omfattet af en udsendelsesafgørelse truffet i et andet Schengenland.

Det forudsættes i den forbindelse, at det som udgangspunkt vil være politiet, der kommer i kontakt med en sådan udlænding, og som – f.eks. ved opslag i Schengeninformationssystemet eller ved, at den pågældende udlænding selv oplyser dette – konstaterer, at den pågældende er omfattet af en sådan udsendelsesafgørelse. Det bemærkes i den forbindelse, at det formentlig kun vil være sjældent, at en udlænding er i besiddelse af dokumentation for, at myndighederne i et andet Schengenland har truffet en udsendelsesafgørelse vedrørende den pågældende. Der vil endvidere kunne være tilfælde, hvor den pågældende udlænding ikke er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.

Hvis politiet konstaterer, at en udlænding er omfattet af en udsendelsesafgørelse truffet i et andet Schengenland, forelægger politiet sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b.

Det vil i den forbindelse kunne være nødvendigt for politiet eller Udlændingestyrelsen at indhente yderligere oplysninger fra den myndighed i et andet Schengenland, der har truffet afgørelsen om at udsende den pågældende udlænding. En sådan indhentelse af oplysninger vil kunne kræve, at oplysninger om den pågældende udlænding, herunder om den pågældende udlændings ophold i Danmark, videregives til den myndighed, hvorfra oplysningerne søges indhentet.

Det foreslås derfor i § 27 d, stk. 1, at Udlændingestyrelsen og politiet uden udlændingens samtykke kan indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nød-

vendig til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b.

Det bemærkes, at der herved også er mulighed for, at Udlændingestyrelsen og politiet uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger om udlændingen i det omfang, dette er nødvendigt af hensyn til indhentelsen af de nævnte oplysninger.

Det bemærkes endvidere, at politiet herved også vil kunne videregive oplysninger som led i afklaringen af, om der er grundlag for at forelægge sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse efter § 27 b.

Gennemførelsen af direktivets bestemmelser indebærer ikke kun, at danske myndigheder kan fuldbyrde udsendelsesafgørelser, der er truffet i andre Schengenlande, men også at andre Schengenlandes myndigheder kan fuldbyrde udsendelsesafgørelser, der er truffet i Danmark.

Det vil i den forbindelse være nødvendigt, at den myndighed i et andet Schengenland, der skal fuldbyrde en dansk udsendelsesafgørelse, modtager nærmere oplysninger om grundlaget for den danske udsendelsesafgørelse.

Det foreslås derfor i § 27 d, stk. 2, at Udlændingestyrelsen og politiet uden udlændingens samtykke kan videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Det forudsættes ved anvendelse af de foreslåede bestemmelser i § 27 d, stk. 1 og 2, at der alene videregives oplysninger, som er nødvendige til brug for afgørelser om udsendelse af en udlænding af Schengenlandene.

I de tilfælde, hvor den pågældende udlænding har opholdstilladelse i Danmark eller i et andet Schengenland, vil afgørelsen om udsendelse af den pågældende skulle træffes efter konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2. Det følger i den forbindelse af udlændingelovens § 58 b, stk. 2, 2. pkt., at fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, må videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Det bemærkes, at det er fastslået i direktivets artikel 5, at beskyttelsen af personoplysninger og datasikkerheden skal sikres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. okto-

ber 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.

Til nr. 5 og 6

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Til nr. 7 og 8

Den foreslåede affattelse af § 33, stk. 1, 1. pkt., er en konsekvens af indsættelsen af den foreslåede bestemmelse i § 27 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Det foreslås således, at en beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse.

Med henblik på at sikre en hurtig og effektiv udsendelse af udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig i Schengenområdet, foreslås det endvidere, at det af § 33, stk. 2, 2. pkt., fremgår, at udrejsefristen i forbindelse med afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan fastsættes til straks.

Til § 2

Det foreslås i § 2, 1. pkt., at lovforslagets § 1, nr. 1, 2, 5 og 6, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Lovforslagets § 1, nr. 1, 2, 5 og 6, tilsigter at gennemføre Rådets forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold. Der henvises herved til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2 og 5.

Det foreslås i § 2, 2. pkt., at lovforslagets § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, træder i kraft den 2. december 2002, medmindre ministeren for flygtninge, indvandrere og integration træffer bestemmelse om en tidligere ikrafttræden.

Lovforslagets § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, tilsigter at gennemføre Rådets direktiv nr. 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere. Der henvises nærmere herom til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3 og 6.

Det fremgår af direktivets artikel 8, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 2. december 2002. Det foreslås på den baggrund, at ikrafttrædelsen af de bestemmelser, der gennemfører direktivet i dansk ret, udskydes til det senest mulige tidspunkt i forhold til direktivets gennemførelsesfrist.

Det foreslås dog, at der gives ministeren for flygtninge, indvandrere og integration mulighed for at bestemme en tidligere ikrafttræden, hvis dette måtte vise sig hensigtsmæssigt, f.eks. hvis de andre lande gennemfører direktivet i national ret på et væsentligt tidligere tidspunkt.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens ikrafttræden på Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

I dette bilag citeres i venstre spalte indholdet af de bestemmelser, der foreslås ændret ved lovforslaget. I højre spalte anføres de foreslåede ændringer.

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, foretages følgende ændringer:

§ 2 b. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Udlændinge, der har visum med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.

1. § 2 b, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Udenfor de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.«

2. I § 2 b indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.«

Gældende formulering

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1)-6) - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Lovforslaget

3. I § 19 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1, eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. *Stk. 3, 2. pkt.*, finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.«

Stk. 4-6 bliver herefter til stk. 5-7.

Stk. 4-6. - - -

Gældende formulering

§ 27 a. ---

Lovforslaget

4. Efter § 27 a indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 4 a

Fuldbyrkelse af endelige, administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Gældende formulering

Lovforslaget

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke den myndighed i det Schengenland eller det land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.«

§ 28. ---*Stk. 2-5. ---*

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 2. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7-9. ---

5. I § 28, stk. 6, 2. pkt, ændres »§ 2 b, stk. 3, 1. pkt.« til: »§ 2 b, stk. 3, 4. pkt.«

6. I § 28, stk. 6, 3. pkt, ændres »§ 2 b, stk. 3, 2. pkt.« til: »§ 2 b, stk. 4. «

Gældende formulering

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 a, stk. 3, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, kan udlændingen pålægges at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl efter § 53 a, stk. 3. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Lovforslaget

7. I § 33, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b« til: », beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b«.

8. I § 33, *stk. 2*, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks.«

Bilag 2

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A	sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C	sp. 609

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) (Lovforslag nr. L 222 af 10. april 1997)

Skriftlig fremsættelse den 10. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 4804
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 4757
1. behandling den 17. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 5812
Betænkning afgivet den 20. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1061
2. behandling den 22. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 7580
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1414
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C	s. 809

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1554

1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 977
Betænkning den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 610
2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2420
Tillægsbetænkning den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C	s. 503

Lov nr. 425 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og straffeloven (Skærpelse af straffniveaueet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde, præcisering af Udlændingestyrelsens og politiets underholdsforpligtelse m.v.) (Lovforslag nr. L 264 af 30. marts 2000)

Skriftlig fremsættelse den 30. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 7438
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 7376
1. behandling den 12. april 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 6550
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B	s. 764
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8004
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C	s. 755

**Rådets forordning (EF) nr. 1091/2001
af 28. maj 2001**

om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 62, nr. 2), litra b), nr. ii), og artikel 63, nr. 3), litra a),

under henvisning til initiativ fra Den Franske Republik,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der kan gå et vist stykke tid fra det tidspunkt, hvor en person, der er indehaver af et nationalt visum til længerevarende ophold udstedt af en medlemsstat, indrejser på denne medlemsstats område, og det tidspunkt, hvor den pågældende modtager en opholdstilladelse, der sætter ham i stand til frit at bevæge sig på de øvrige medlemsstaters område.
- (2) Det er hensigtsmæssigt at fremme den frie bevægelighed for indehavere af et nationalt visum til længerevarende ophold, indtil den pågældende får opholdstilladelse, og at fastsætte, at dette visum, der for tiden kun giver ret til en enkelt transitrejse gennem de øvrige medlemsstaters område til den visumudstedende stats område, har samme gyldighed som et ensartet visum til kortvarigt ophold, såfremt ansøgeren opfylder indrejse- og opholdsbetingelserne i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985, undertegnet i Schengen den 19. juni 1990.
- (3) En sådan foranstaltning er et første skridt til en harmonisering af betingelserne for udstedelse af nationale visa til længerevarende ophold.
- (4) Konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og de fælles konsulære instruk-

ser til de diplomatiske og konsulære repræsentanter bør derfor ændres.

- (5) Denne forordning er en udbygning af Schengen-reglerne, jf. protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, således som disse er defineret ved bilag A til Rådets afgørelse 1999/435/EF af 20. maj 1999 om definition af Schengen-reglerne med henblik på, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union, at fastsætte retsgrundlaget for de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne.
- (6) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om denne forordning til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre dette instrument i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.
- (7) For så vidt angår Republikken Island og Kongeriget Norge udgør denne forordning en udbygning af Schengen-reglerne som omhandlet i aftalen indgået den 18. maj 1999 mellem Rådet for Den Europæiske Union og disse to stater.
- (8) I medfør af artikel 1 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Irland og Det Forenede Kongerige ikke i vedtagelsen af denne forordning. Med forbehold af artikel 4 i nævnte protokol finder denne forord-

ning derfor ikke anvendelse i Irland og Det Forenede Kongerige –

Artikel 2

Punkt 2.2 i del I i de fælles konsulære instrukser affattes således:

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

»2.2. Visum til længerevarende ophold

Artikel 1

Artikel 18 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen affattes således:

Til ophold af en varighed på mere end tre måneder udsteder den pågældende medlemsstat et nationalt visum i overensstemmelse med de nationale bestemmelser.

»Artikel 18

Visa til ophold af mere end tre måneders varighed er nationale visa, som den enkelte medlemsstat udsteder ifølge sin egen lovgivning. Et sådant visum kan i højst tre måneder fra den oprindelige gyldighedsdato have samme gyldighed som et ensartet visum til kortvarigt ophold, hvis det er udstedt under iagttagelse af de fælles betingelser og kriterier, der er fastlagt ved eller i medfør af de relevante bestemmelser i kapitel 3, afdeling 1, i denne konvention, og hvis indehaveren opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e). I modsat fald giver dette visum kun indehaveren ret til at rejse gennem de øvrige medlemsstats område til den visumudstedende medlemsstats område, medmindre han ikke opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), d) og e), eller han er opført på den nationale liste over uønskede personer i den medlemsstat, hvis område den pågældende ønsker at rejse igennem.«

Dette nationale visum har dog tillige i højst tre måneder fra den oprindelige gyldighedsdato samme gyldighed som et ensartet visum til kortvarigt ophold, hvis det er udstedt under iagttagelse af de fælles betingelser og kriterier, der er fastlagt ved eller i medfør af de relevante bestemmelser i kapitel 3, afdeling 1, i denne konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen, og hvis indehaveren opfylder indrejsebetingelserne i konventionens artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e), jf. del IV i disse instrukser. I modsat fald har indehaveren kun ret til at rejse gennem de øvrige medlemsstats område til den visumudstedende medlemsstats område, medmindre han ikke opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), d) og e), i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, eller han er opført på den nationale liste over uønskede personer i den medlemsstat, hvis område den pågældende ønsker at rejse igennem.«

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. maj 2001.

På Rådets vegne
T. Bodström
Formand

Bilag 4

**Rådets direktiv 2001/40/EF
af 28. maj 2001**

om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, nr. 3),

under henvisning til initiativ fra Den Franske Republik,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge traktaten skal Rådet vedtage foranstaltninger vedrørende indvandringspolitikken på områderne betingelser for indrejse og ophold samt ulovlig indvandring og ulovligt ophold.
- (2) Det Europæiske Råd bekræftede på mødet den 15.-16. oktober 1999 i Tammerfors, at det ønsker at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Med henblik herpå skal en fælles europæisk asyl- og indvandringspolitik sigte både mod en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere og en bedre styring af migrationsstrømmene.
- (3) Nødvendigheden af at sikre større effektivitet i fuldbyrdelsen af afgørelser om udsendelse samt et bedre samarbejde mellem medlemsstaterne forudsætter gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse.
- (4) Afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere skal træffes i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder af 4. november 1950, navnlig artikel 3 og 8, og Genève-konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, og som de følger af de forfatningsmæssige principper, som medlemsstaterne har til fælles.
- (5) I overensstemmelse med nærhedsprincippet kan målet med den påtænkte aktion, nemlig et samarbejde mellem medlemsstaterne om udsendelse af tredjelandsstatsborgere, ikke i tilstrækkelig grad nås af medlemsstaterne og kan således på grund af aktionens virkninger bedre nås på fællesskabsplan. Dette direktiv går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (6) I overensstemmelse med artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, som er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, har Det Forenede Kongerige ved skrivelse af 18. oktober 2000 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af nærværende direktiv.
- (7) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om dette direktiv til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre dette direktiv i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.
- (8) For så vidt angår Republikken Island og Kongeriget Norge udgør dette direktiv en udbygning af Schengen-reglerne ifølge den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union indgik med disse to lande den 18. maj 1999. Ifølge de procedurer, der er fastsat i aftalen, gælder de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, også for disse to lande og for forbindelserne mellem disse to lande og de medlemsstater i Det Euro-

pæiske Fællesskab, som dette direktiv er rettet til –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Med forbehold af forpligtelserne i medfør af artikel 23 og af anvendelsen af artikel 96 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985, undertegnet den 19. juni 1990 i Schengen, i det følgende benævnt »Schengen-konventionen«, er formålet med dette direktiv at muliggøre anerkendelse af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en kompetent myndighed i en medlemsstat, i det følgende benævnt »ophavsstaten«, mod en tredjelandstatsborger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, i det følgende benævnt »fuldbyrdsstaten«.

2. Alle afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1, gennemføres i overensstemmelse med fuldbyrdsstatens gældende lovgivning.

3. Dette direktiv gælder ikke familiemedlemmer til Unionsborgere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved

- a) »tredjelandstatsborger«: enhver person, som ikke er statsborger i en medlemsstat,
- b) »afgørelse om udsendelse«: enhver afgørelse med henblik på udsendelse truffet af en ophavsstats kompetente administrative myndighed
- c) »fuldbyrdsforanstaltning«: enhver foranstaltning truffet af en fuldbyrdsstat med henblik på at iværksætte en afgørelse om udsendelse.

Artikel 3

1. En udsendelse som omhandlet i artikel 1 vedrører følgende tilfælde:

- a) Tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden eller den nationale sikkerhed og truffet i følgende tilfælde:
 - når tredjelandstatsborgeren af ophavsstaten er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf

- når der foreligger alvorlige grunde til at antage, at tredjelandstatsborgeren har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indicier for, at han påtænker at begå sådanne handlinger på en medlemsstats område.

Hvis den berørte person er indehaver af en opholdstilladelse udstedt af fuldbyrdsstaten eller en anden medlemsstat, skal fuldbyrdsstaten med forbehold af artikel 25, stk. 2, i Schengen-konventionen konsultere ophavsstaten og den stat, der har udstedt tilladelsen. En afgørelse om udsendelse, der er truffet inden for rammerne af dette litra, giver mulighed for at inddrage opholdstilladelsen, for så vidt der er hjemmel herfor i den nationale lovgivning i den stat, der har udstedt tilladelsen.

- b) Tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse på grund af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

I de to tilfælde, der er omhandlet i litra a) og b), må afgørelsen om udsendelse hverken udsættes eller suspenderes af ophavsstaten.

2. Medlemsstaterne gennemfører dette direktiv under hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

3. Anvendelsen af dette direktiv berører ikke bestemmelserne i konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (Dublin-konventionen) og i tilbagetagelsesaftalerne mellem medlemsstaterne.

Artikel 4

Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende tredjelandstatsborger kan anke enhver foranstaltning som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i henhold til fuldbyrdsstatens lovgivning.

Artikel 5

Beskyttelsen af personoplysninger og datasikkerheden sikres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personop-

lysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Uanset artikel 101 og 102 i Schengen-konventionen kan registre med personoplysninger i forbindelse med dette direktiv kun benyttes til de formål, de er bestemt til heri.

Artikel 6

Ophavsstatens og fuldbyrdelsesstatens myndigheder benytter alle hensigtsmæssige midler til at samarbejde og udveksle oplysninger om gennemførelsen af dette direktiv.

Ophavsstaten sørger for, at fuldbyrdelsesstaten hurtigst muligt får alle nødvendige dokumenter i hænde til attestation af, at afgørelsen om udsendelse fortsat er eksigibel, hvis dette er foreskrevet i bestemmelserne i Sirene-Håndbogen.

Inden yderligere foretages, foretager fuldbyrdelsesstaten en undersøgelse af den pågældende persons situation for at sikre, at hverken de relevante internationale retsakter eller de gældende nationale bestemmelser er til hinder for fuldbyrdelsen af afgørelsen om udsendelse.

Når fuldbyrdelsesforanstaltningen er iværksat, underretter fuldbyrdelsesstaten ophavsstaten herom.

Artikel 7

Medlemsstaterne udligner indbyrdes de finansielle ubalancer, som måtte opstå som følge af anvendelsen af dette direktiv, hvis udsendelsen ikke kan ske på den (de) pågældende tredjelandsstatsborger(e)s regning.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. maj 2001.

Med henblik på anvendelsen af denne artikel vedtager Rådet på forslag af Kommissionen og senest den 2. december 2002 de relevante kriterier og nærmere bestemmelser. Disse kriterier og nærmere bestemmelser gælder tilsvarende for anvendelsen af artikel 24 i Schengen-konventionen.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 2. december 2002. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 9

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

På Rådets vegne
T. Bodström
Formand

Til lovforslag nr. L 34. Skriftlig fremsættelse (12. december 2001)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven.¹⁾ (Rådets forordning om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og Rådets direktiv om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandssstatsborgere).

(Lovforslag nr. L 34).

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28.-29. maj 2001 vedtog Rådet forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og direktiv nr. 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandssstatsborgere.

Sagerne har forud for Rådets drøftelser været forelagt Folketingets Europaudvalg.

Som følge af det danske forbehold for retlige og indre anliggender deltog Danmark ikke i Rådets vedtagelse af forordningen og direktivet, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Da de to EU-retsakter – der er omfattet af det danske forbehold over for samarbejdet om retlige og indre anliggender – udgør en udbygning af Schengenreglerne, skal Danmark efter proceduren i artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, inden seks måneder efter vedtagelsen træffe afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre retsakterne i sin nationale lovgivning.

Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne afgørelse skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er nævnt i artikel 1 i Protokollen om Integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union,

samt Irland eller Det Forenede Kongerige, hvis disse medlemsstater deltager i de pågældende samarbejdsområder. Hvis Danmark beslutter ikke at gennemføre retsakterne, overvejer Schengenlandene, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes.

Danmark meddelte under Rådets møde i maj 2001, at der ville blive fremsat et lovforslag med henblik på at gennemføre forordningen og direktivet i dansk ret, så snart Folketinget mødtes i den kommende Folketingssamling i oktober 2001.

Lovforslaget blev herefter fremsat den 23. oktober 2001 som lovforslag nr. L 42, men bortfaldt som følge af Folketingsvalget den 20. november 2001. Forslaget genfremsættes ved nærværende lovforslag.

Da forordningen allerede er gældende for de øvrige Schengenlande, og da lovforslagets behandling blev afbrudt som følge af Folketingsvalget den 20. november 2001, skal jeg anmode om en hurtig behandling af lovforslaget.

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet taler for, at de to EU-retsakter gennemføres i dansk ret.

Forordningen indebærer, at Schengenkonventionens artikel 18 – der hidtil har givet indehaveren af et nationalt begrænset visum til ophold af mere end tre måneders varighed (nationalt langtidvisum) ret til under visse betingelser at rejse gennem de øvrige Schengenlande til det visumudstedende land – er ændret med henblik på at ligestille nationale langtidsvisa med ensartede Schengenvisa til kortvarigt ophold, således at en person med et nationalt langtidvisum har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlandene i de første tre måneder af visummets gyldighedsperiode som personer med et ensartet Schengenvisum. Nogle Schengenlande udsteder sådanne nationale langtidsvisa med henblik på

efterfølgende udstedelse af opholdstilladelse. Danmark udsteder ikke sådanne visa, men vil skulle anerkende andre landes visa af denne karakter.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at udlændinge med nationalt langtidsvisum udstedt af et andet Schengenland får ret til at indrejse og tage ophold her i landet i indtil tre måneder regnet fra visummets oprindelige gyldighedsdato.

Direktivet har til formål at muliggøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en kompetent administrativ myndighed i et Schengenland, vedrørende en tredjelandstatsborger, der befinder sig på et andet Schengenlands område. Herved skal det sikres, at tredjelandstatsborgere, der er omfattet af en administrativ afgørelse om udsendelse truffet af et Schengenland ikke sendes fra et Schengenland til et andet med henblik på udsendelse, men i stedet kan udsendes direkte fra Schengenområdet.

Der er i dag tale om store forskelle i medlemsstaternes lovgivning på området for afgørelser om udsendelse, og det er af væsentlig betydning, at direktivet alene indeholder et fakultativt system.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at der kan træffes afgørelse om udsendelse af en udlænding, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning. Lovforslaget indebærer endvidere, at der kan træffes afgørelse om at inddrage en sådan udlændings eventuelle opholdstilladelse i Danmark. Det bemærkes, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn vil finde anvendelse, således at der ikke træffes afgørelse om udsendelse/inddragelse, når dette må antages at virke særlig belastende for udlændingen, herunder på grund af udlændingens tilknytningsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

¹⁾ Loven gennemfører i medfør af artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, Rådets forordning nr. 1091/2001/EF af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere.